Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den celestiale Familieorden.

(Fra „the Prophet.“)

Mennesket er et evigt Væsen baade med Hensyn til sin materielle Organisme og hans aandelige Egenskaber.

Opstandelsen fra de Døde gjengiver ham, hvis han opstaaer til celestial Herlighed, alle hans legemlige og aandelige Evner og Egenskaber, og forener ham følgelig atter med hans Familie, Slægtninge og Venner som et af de uundværlige Led i den Kjæde, der sammenbinde Himmelens og Jordens Kongehuus med udødelig Kjærlighed.

Guds Regjeringsorden baade i Tid og Evighed er den patriarchalske, det er: enhver Fader, der opstaaer og bliver deelagtig i den celestiale Herligheds Fylde, vil have retmæssigt Præsidium over alle sine Børn og alle de Familier, som udgaae fra dem, Slægt efter Slægt, i al Evighed.

Man taler i denne formørkede Tidsalder om Børns Myndighed, og naar de have naaet den i Loven fastsatte Alder, troe de sig løste fra den faderlige Myndighed; men alt Saadant er ukjendt i den himmelske Organisation saavel nu som i Fremtiden. Ifølge den celestiale Lov er Sønnen sin Fader undergiven evindeligen.

Atter, man har en Lov her i Verden, ifølge hvilken en Qvinde bliver en Mands Hustru, og hun er bunden til ham, indtil Døden løser hende. Ikke saa efter den celestiale Orden, af den Grund, at denne er evig. I den celestiale Verden findes ingen Død, og derfor ere alle Pagter og Forbindelser af evig Varighed og sammenbinde de forskjellige Medlemmer af en Familie i en bestandig Eenhed. For at tydeliggjøre dette, maae vi lade Døden aldeles ude af Tanken og betragte Menneskene og Familierne som om der ingen Død findes. Dette kunne vi uden Risico gjøre, fordi vi vide, der var en Tid da Døden ikke existerede, og der vil atter komme en Tid, da dens ødelæggende Virkninger ville ophøre.

Vor ærværdige Fader Adam tog vor Moder Eva til Hustru paa en Tid, da Mennesket og hele Verden, hvori vi leve, var ligesaa fri for Dødens klamme Greb, som Gud og hans Throne er det.

Lader os nu spørge, af hvad Beskaffenhed var Forbindelsen mellem dem, og af hvor lang Varighed var den? Var den af evig Gyldighed, eller gjaldt den kun for

Øieblikket, indtil Døden løste dem? Svaret er indlysende. Deres Ægteskabsforbindelse maa have været evig, ellers maatte de have lidt under den grusomme Overbeviisning, hvilket tillige vilde have været en Synd, at de engang i Livet skulde skilles ad, thi man maa have i stadig Erindring, at Døden existerede ikke dengang, og at de ingen Anelse havde om dens adskillende Magt, da deres Forbindelse blev indgaaet.

Paulus aabenbarede den Hemmelighed, at ikke Alle skulle hensove, men at Nogle af dem, som leve paa en vis Tid, skulle forandres i en Hast, i et Øieblik, og skulle i denne Tilstand rykkes tilligemed de Opstandne hen i Skyerne, til at møde Herren; og saaledes skulle de altid være hos Herren. (1 Cor. 15, 51; 1 Thess. 4, 17.) Da der nu blandt disse udentvivl vil findes Ægtefolk, maa man spørge, naar skal deres Ægteskab ophæves? De forpligtede sig til at være hinanden tro indtil Døden, det vil sige, hvis de bleve viede efter de nu brugelige Ritualer; men nu blive de ikke adskilte af nogen Død, thi deres Forandring fra Dødelighed til Udødelighed foregik i et Øieblik. Christus kom „for at befrie dem, som formedelst Dødens Frygt vare under Trældom al deres Livs Tid." (Heb. 2, 15.) Af denne Grund lever Mennesket efter sin Opstandelse evindelig, som om der ingen Død havde været. I Betragtning heraf kaldte Herren sig Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud, uagtet disse Mænd forlængst vare døde, og dog siger han, „jeg er ikke de Dødes, men de Levendes Gud."

Paa et andet Sted siger Apostelen Paulus, at „hver Mand skal elske sin Hustru, ligesom Christus elskede Menigheden." Her opstaaer det Spørgsmaal, om Christi Kjærlighed til Menigheden og hans Forbindelse med samme ophører ved Døden, og om en evig Adskillelse vil indtræde i den tilkommende Verden? eller om Forbindelsen er fuldkomnere og inderligere i det næste Liv end i dette? Alle indrømme, at Christi og Kirkens Kjærlighed til hinanden er evig, og at den ikke alene fortsættes, men fuldkommes der. Dette leder os til den uomstødelige Slutning, at Kjærligheden og Forbindelsen mellem Mand og Hustru skal strække sig ind i Evigheden og, hvad mere er, netop der forædles og fuldkommes, ellers har Paulus gjort sig skyldig i en stor Daarskab ved at sige, at hver Mand skal elske sin Hustru, ligesom Christus Menigheden.

Da vi nu have seet, at der findes en evig Forbindelse mellem en Mand og hans Hustru, ville vi undersøge, hvilken Myndighed Forældrene skulle udøve over Børnene, og hvilket Forhold disse ville staae i til hine. Vi have et skjønt Forbillede herpaa i Frelseren og hans Fader. Jesus Christus vedblev efter sin Opstandelse at være Eet med sin Fader, og vedbliver fremdeles at vise Lydighed mod hans Befalinger, og han har aabenbaret, at han vil gjøre det, selv naar han har overvundet Døden og gjort sig alle Magter og Fyrstendommer underdanige. „Da skal og Sønnen underlægge sig Faderen." (1 Cor. 15, 28.) Vi see ingensteds i den hellige Skrift, at Christus nogensinde har naaet den Myndighedsalder, der løser ham fra den Forpligtelse at adlyde sin Fader mere; tvertimod, det sees af det aabenbarede Ord, at han evig og altid skal være ham underdanig. Denne samme Jesus bad til sin Fader, at hans Disciple og de, der troede deres Ord, maatte vorde Eet med ham, ligesom han og Faderen vare Eet, ikke blot Eet med Gud og Christus, men ogsaa Eet med hverandre.

Sæt nu, at en Mand og hans Børn vare hans Disciple, og at de i den tilkommende Verden skulde blive Eet med hverandre paa den selvsamme Maade, som Christus og hans Fader ere Eet, vilde de da ikke

staae i samme Afhængighedsforhold til deres Fader, som Christus staaer i til sin? Tilvisse jo.

Vi have ogsaa et smukt Exempel paa Børns Underdanighed i dette Liv i Jacobs Familie. Flere af hans Sønner havde allerede naaet den Alder, at de stode som Hoved for deres egne Familier dengang de droge ned til Ægypten efter Korn, og dog vare de deres Fader saa lydige, at de ikke vilde tage Benjamin med sig uden hans Samtykke, selv om de skulde blive et Bytte for Hungersdøden.

Man seer ligeledes af Skriften, at Abraham besørgede Alt vedkommende sin Søns Ægteskab, endskjøndt Jacob var 40 gammel, da han ægtede Rebekka.

Da vi nu have seet, at den celestiale Orden ikke alene er beregnet paa at give evigt Liv, men ogsaa tjener som Mønster for al Familiebestyrelse, grundet paa den reneste Kjærlighed og den helligste Eenhed, ville vi betragte den celestiale Menneskeslægt, som den vil være efter Gjenopretelsen af alle Ting, omtalt af Propheterne.

Hans ærværdige Majestæt Kong Adam vil, tilligemed sin ædle Dronning Eva, staae som Hoved for hele den store Skare af forløste Væsener, og vil blive kronet i deres Midte som Konge og Ypperstepræst efter Guds Søns Orden evindeligen, medens Tusinder staae for ham og en uendelig Mængde tjener ham, og dersom I ville annamme det: dette er den Gamle af Dages Orden — det Rige, som er beredt og organiseret for Jesu anden Komme. Denne ærværdige Patriarch vil have Præsidium over Abel, Enoch, Noah, Abraham, Isaak, Jacob, Joseph, Moses, Propheterne, Apostlerne og de Hellige af alle Tidsaldere og Huusholdninger, og disse ville med al Ærefrygt adlyde og anerkjende ham som deres Fader og retmæssige Konge. De ville da præsidere hver over sit Regjerings-Departement ifølge deres Fødselsret og Embede — over Familier, Slægter og Nationer. Enhver vil adlyde og blive adlydt overeensstemmende med det Forhold, de indtage til hverandre. Saaledes vil Præsidiet gradviis sænke sig fra den Gamle af Dages Throne ned igjennem alle Slægter af hans talrige Undersaatter til den mindste og sidste af de Hellige, der maatte ansees værdig en Throne og et Scepter, endskjøndt hans Rige maaskee blot vil bestaae af en Hustru og et eneste Barn.

Saadan er den celestiale Familieorden, og saadan er Beskaffenheden af de Throner, Fyrstendømmer og Magter, som ere beredte for de Trofaste. Dette Rige, som nu er organiseret paa Jorden efter det himmelske Mønster, vil blive beredt for Menneskens Søn, og naar det er skeet, kommer han i Himmelens Skyer for selv at overtage Regjeringen over samme, medens Adam, og alle de øvrige Patriarcher, Konger og Propheter fremdeles ere Messias undergivne, fordi han i de evige Verdener var den Førstefødte af al Skabningen, og han har saaledes ifølge sin Fødselsret Præsidium over det Hele.

„Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?" (Joh. 3, 12.) Jeg kunde storligen udvide dette Emne ved at forene Adams Familie med andre Grene af Christi Rige og med de celestiale Slægter paa andre Kloder, af hvilke mange ere baade ældre og langt større end vor Jord, men som ere befolkede med Væsener af samme Slags som vi, nemlig Guds Sønner og Døttre, Medlemmer af den samme celestiale Familie; jeg kunde ligeledes omtale Skaberkraftens fortsatte Virksomhed, hvorved Millioner af nye Verdener ville rulle ind i Tilværelsen og blive befolkede af Fader Adam og hans Afkom i Jesu Christi Navn og ved det hellige Præstedømmes Myndighed, hvilket er evigt, uden Dages Begyndelse

eller Aars Ende, indtil Abrahams Sæd ifølge Herrens Forjættelse bliver saa talrig som Havets Sand, og indtil enhver Hellig af de sidste Dage har erholdt Riger, der langt overgaae, hvad Adam vil være i Besiddelse af, naar alle Tings Gjenopretelse, med Hensyn til denne Jord, have fundet Sted; men I kunne ikke fatte de himmelske Ting endnu, derfor lad det være nok med de jordiske Ting, idetmindste for Nærværende, indtil de Hellige blive værdige til at erholde sine Begavelser samt til at indgaae i Herrens Helligdomme; thi der skulle større og høiere Ting aabenbares for dem, som seire i alle Prøvelser og Fristelser.

Jeg vil nu sige nogle Ord om Ægteskabet og Maaden, hvorpaa Børn skulde opdrages.

Hvo, som har seet et Glimt af den celestiale Familieorden og de evige Forbindelser, som skulde indgaaes her, for at nydes i Evigheden; hvo, som har følt sig gjennemtrængt af det evige Livs Kraft og den Kjærlighed, som udstrømmer fra Aabenbaringens guddommelige Aand, kan nogensinde lade sig tilfredsstille af Øieblikkets syndige Glæder, som have deres Udspring fra Ukydsthed og sandselig Begjerlighed? Eller hvilken Hellig, som har en Smule Tro paa Opstandelsens Kraft og det evige Liv, kan være lykkelig ved at indgaae ægteskabelige Forbindelser med Secterere eller verdsligsindede Mennesker, som ere saa blinde, at de ikke kunne sikkre sig en evig Pagt, bekræftet ved det hellige Præstedømme, der har Myndighed til at binde paa Jorden, hvad som skal bindes i Himmelen? Ved saadanne ukydske, sandselige og ulovlige Forbindelser og syndige Lyster forspilde de ikke alene deres egen celestiale Krone, men styrte tillige deres Børn i Fordævelse og Mørke, som maaskee vil have tilfølge, at disse glemme saa stor en Salighed for Verdens Sands og Menneskenes Traditioner.

O, mine Brødre og Søstre, og især Ungdommen! jeg besværger Eder at frygte og elske Gud og formaner Eder, med det evige Liv og Ophøielse i dette Rige for Øie, at fornegte Eder selv og enhver af Verdens og Kjødets Vederstyggeligheder og syndige Lyster, samt til at stræbe efter Reenhed og Dyd i alle Eders Tanker og Handlinger, og ikke dette alene, men afstaaer fra alle Ægteskabsforbindelser eller Løfter, indtil I have raadført Eder med Guds Aand i ydmyg Bøn, indtil I forstaae nok af de evige Livsprinciper til at kunne handle med den Viisdom og det Overlæg, som vil sikkre Eder, Eders Ægtefælle og Eders Børn en Plads i Evighedens store Familiekreds. Lad mig her bemærke, at Forældres egen Saliggjørelse, saavel som Børnenes, afhænger i en vis Grad af Maaden, hvorpaa de opdrage deres Børn; derfor bør de være meget omhyggelige for at indprente de Smaa rigtige Begreber og Lærdomme. Ingen Forældre, som forsømme dette, efterat de ere komne til Kundskab om Sandheden, kunne blive frelste i det celestiale Rige, og jeg vil paa det Indstændigste tilraade de Hellige, at de fjerne fra deres Hjem alle secteriske Bøger, Skrifter, Billeder, osv., som ikke ere overeensstemmende med Sandheden, og ikke at lade Børnene læse eller see dem, forend idetmindste det Sande har fæstet saa dyb Rod i deres Hjerte, at de kunne bedømme dem ved Guds Aand. Secteriske Prædikener, Ceremonier og Lærdomme ere til stor Skade for Børnene, da de ere vel skikkede til at bibringe det letbevægelige Barnesind usikkre, dunkle og vildfarende Begreber, hvilket kan gjøre dem aldeles uimodtagelige for Sandheden i Fremtiden. Og selv om de senere skulde annamme Sandheden, vil deres Opfattelsesevne være

saa sløvet ved de i Barndommen modtagne Indtryk og Traditioner, at det i lang Tid vil virke hemmende paa deres Udvikling i Sandheden, saa at selv de simpleste og tydeligste Principer enten slet ikke kunne forstaaes eller saa at sige blot sees gjennem et mørkt Glas, hvorved de tabe deres Skjønhed og Kraft.

Lad et Barn f. Ex. læse i en Billedbibel, saa vil det strax opfatte Billederne som en Deel af Originalen og ansee dem som en troværdig Fremstilling af de Scener, der i Virkeligheden fandt Sted, og det vil lettelig være udsat for at tage Kunstnerens Phantasi til Rettesnor for sin Bedømmelse af Ordinantserne og Skikkene. Saaledes ogsaa med Forklaringerne, ja endog Overskrifterne over Capitlerne, som uinspirerede Mænd have givet.

Saadan er Beskaffenheden af den første Lærdoms Magt og Indflydelse, og saaledes have dens Følger været for Menneskene Slægt efter Slægt, indtil de tilsidst en masse styrte fremad til Fordærvelse, ligesom den Blinde i Grøften, og om der er Nogle, som ønske at undflye, have de en haard Kamp at bestaae baade med deres egne Traditioner og deres Medmenneskers Opposition, om og Sandheden bliver fremsat for dem saa tydeligt, simpelt og smukt, at uhildede Fornuftvæsener maae forbauses over, at de ikke øieblikkelig annammes.

Fædre og Mødre, kunne I forstaae disse Kjendsgjerninger uden at føle et stort Ansvar paahvile Eder med Hensyn til Eders Børn? Kunne I forstaae Verdens sande Tilstand uden at føle en stærk Trang til at flye med Eders Familie fra Babels Forvirring og opslaae Eders Bolig paa Steder, hvor I kunne omgaaes med Lysets Børn? Søger derfor ved Underviisning og Exempel at opdrage Børnene i Sandhedens Lys og haver intet mere at bestille med Troesartikler, Postiller, Bibelfortolkninger, Prædikener, Almanakker, Romaner, osv., hvilke kun tjene til at formørke Barnets fremspirende Forstand og hilde det i Vildfarelsens Garn.

Hvad Ægteskab angaaer, formoder jeg, at En eller Anden vil indvende, at i Opstandelsen hverken bortgiftes eller tages tilægte. Dette er virkelig ogsaa Tilfælde af den gode Grund, at alt Saadant udføres her, og saaledes bliver bundet paa Jorden, hvad som skal være bundet i Himmelen, og det ved Guds egen Myndighed; thi denne Verden er en Forberedelsesskole for Evigheden, følgelig er der ingen Nødvendighed for at gjøre det i den tilkommende Verden.

De, som ikke forstaae eller iagttage Ordinantserne her i dette Liv, enten i egen Person eller ved Stedfortrædere, ansees som uværdige til Nydelsen af den celestiale Herlighed; derfor maae de forblive som de ere og aldrig blive deelagtige i den Ophøielse, som er beredt for den Allerhøiestes Hellige, thi Enhver bliver dømt efter sine Gjerninger i Kjødet, og hvad man saaer, vil man høste.

Dersom Menneskene foretrække at vandre efter sine kjødelige Lyster og nyde Øieblikkets ukydske Glæder; eller om de ønske at indgaae Ægteskabsforbindelser paa Verdens Viis ved at udkaare sig en Ægtefælle, som ikke er værdig en evig Pagt og den levende Guds Besegling, saa kan Ingen hindre dem deri; de nyde da denne Verdens Glæder og omtumles af Lidenskaberne; men Døden danner Slutningsscenen af det Hele, og Evighedens Morgendæmring finder dem som nogle omflakkende, forstødte Væsener, der ere udelukte fra den celestiale Familiekreds, og som Fremmede for Forjættelsens Pagt. Deres jordiske Pagter ere opløste ved Døden, og i den Verden de træde ind i, kunne de hverken tage tilægte eller give tilægte, men maae vanke om som eenlige Væsener, og

kunne følgelig hverken faae Familier eller Riger at regjere over, eller paa nogensomhelst Maade forøge sin Herlighed. Da vil der blive Graad, Jammer og Tænders Gnidsel, thi hvo kan udholde evig Skuffelse? Hvo kan udholde at være evig adskilt fra Fader og Moder, Hustru og Børn, og undvære Slægtninges og Venners Kjærlighed? thi ingen af vore Slægtninge ville blive anerkjendte af den tilkommende Verdens Authoriteter, medmindre vi have sikkret os dem her ved en evig Pagt, som ikke kan brydes, og de ere blevne beseglede til os af Herrens bemyndigede Tjenere. Derfor lovede Gud ved Malachiæ Mund, at han vilde sende Propheten Elias før den store og forfærdelige Dag, at han kunde vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrenes, og besegle og sammenknytte dem til hverandre, for at ikke hele Jorden skulde blive slaaet med Forbandelse.

Og dersom I ville annamme det: Elias, Propheten, er bleven sendt til Jorden i disse sidste Dage og har overdraget den beseglende Magts Nøgler til Herrens Udvalgte, saa at Mænd nu atter gaae frem med hans Præstedømme, Aand og Kraft og besegle baade paa Jorden og i Himmelen. Men Menneskene have modtaget dem med Haan og Forfølgelse, og Mange af dem ville endnu lide under de Vantroes Grusomhed og Blodtørst. Dog, Nøglerne ere paa Jorden og skulle aldrig borttages, før Beseglingen er fuldendt.

Derfor, o I Hellige, opfører Templer og Helligdomme for Eders Gud og samler Eder dertil; thi der, siger Herren, vil jeg aabenbare Fylden af mine Ordinantser, vedkommende det hellige Præstedømme og Forberedelsen, hvorved de Levende og Døde kunne vorde forløste og blive deelagtige i det evige Livs Herlighed.

Brev fra Præsident Brigham Young.

Store Saltsø Stad den 19de August 1861.

Præsident John Van Cott.

Kjære Broder! Deres ærede Skrivelse af 3die Juli er rigtig modtaget og blev læst med megen Interesse. Medens det er opmuntrende for de Hellige i Adspredelsen at høre om vor Udvikling i Utah, er det ligesaa glædeligt for os at erfare, at de stræbe efter den Aand, som fører til Liv og Frelse, og virke for deres Udfrielse fra Babylon.

Eldsterne N. V. Jones, Jacob Gates og C. V. Spencer ankom hertil den 15de dennes og beretter om vore Emigranters gode Fremgang paa Sletterne; de havde Alle passeret Wood River før den 1ste August, deres Kreaturer vare i god Stand og de Hellige oprømte og lykkelige. Capt. David H. Cannon med Compagni ankom hertil den 16de dennes og afhentedes strax fra Leirpladsen af deres Venner og Bekjendte, og spredtes hurtig til alle Kanter; alle Compagnierne ventes at være her før October Conference (den 6te).

De circa 200 Vogne, som sendtes herfra i Foraaret, ere nu paa Hjemveien

med omtrent — foruden det Gods, de skulde hente — en 1900 Hellige, som ei havde Raad til at kjøbe Oxer og Vogne selv, og derved er Florence, ifølge Joseph W. Youngs Brev, bleven rømmet af alle dem, der ønskede at komme hid.

Vi have erfaret gjennem Aviserne, at Oprivning af Skinnerne og Opbrænding af Jernbanebroerne begyndte tæt ved Hanibal, Dagen efter de sidste af vore Emigranter havde passeret Linien, og af Alt, hvad vi have hørt, sees tydeligt, at vore Sødskende have været særdeles velsignede af Forsynet, lige siden de brøde op fra deres Hjemstavn, indtil sidst vi hørte fra dem.

Camp Floyd er nu bleven solgt ved offentlig Auction og alle Tropperne have rettet deres Fjed mod Østen. Regjeringsgodset ved Bridger er, med Undtagelse af det, de toge med sig eller ødelagde, ligeledes bleven solgt ved Auction, og Soldaterne ere ogsaa dragne bort derfra; kun en Patrouille er ladt tilbage. Godset blev paa begge Steder solgt til overordentlig lave Priser, fornemmelig til Brødrene. Efter Ordre fra Regjeringen i Washington bleve alle Kanonerne, Krudtet og andre Krigsfornødenheder, som ikke kunde føres med, brændt eller paa andre Maader ødelagt af Soldaterne; saaledes lode de Granaterne springe, kastede to Mortere, som de ikke kunde faae ødelagt, i en Brønd, osv., hvorved tydelig nok aabenbares, hvordan Stemningen fremdeles er mod os i Hovedstaden.

Siden min Tilbagekomst fra vore sydlige Settlementer har jeg blandt andre Forretninger i Forening med Præsident Kimball, Broder George A. Smith og flere Brødre afholdt Forsamlinger i Springville, Lehi, Centerville, Farmington og Tooele, og den 7de og 8de September agter jeg at afholde Forsamlinger i Ogdon City. Alle Steder har Befolkningen modtaget os med Varme og opmærksomt lyttet til vore Instructioner, og jeg nærer det Haab, at vore Besøg og Raad ville bidrage til Guds Riges Fremme.

De seneste Efterretninger fra Staterne bringe Intet af Vigtighed siden Slaget ved Bull Run, naar undtages Beretningen om en Træfning, der skal have staaet ved Charthage i det sydvestlige Missouri. Baade Norden og Syden synes at hvile sig for at samle nye Kræfter.

I Utah gaaer Alt sin gamle, rolige Gang; Hvede- og Høhøsten er baade riig og udmærket, og Maissen, Frugttræerne og andre Producter love et godt Udbytte.

Telegraph-Bureauerne Øst og Vest for os ere travlt beskjæftigede med at faae Telegraphen færdig til denne Stad inden 1ste December, og vi kunne da, hvis ingen Uheld indtræffe, faae langt hurtigere Efterretninger fra den ydre Verden end nu er Tilfælde, selv med Afbenyttelse af Telegraphen til Fort Kearney og Pony-Expres derfra hertil.

Den nye Bygning paa Cahoon Pladsen tæt ved Selskabshallen nærmer sig stærkt sin Fuldendelse; den er 144 Fod lang og 80 Fod bred og er bestemt til Forelæsninger, Aftenunderholdninger og deslige og vil forhaabentlig være under Tag inden den ublide Aarstid indfinder sig. Mange andre Anlæg til Nytte og Beqvemmelighed, saavel som til Forskjønnelse af vort trygge Bjerghjem, nyde god Fremgang, og der er saa stor Mangel paa Arbeidskraft, at vi kunne love vore indvandrende Brødre, som ønske at gjøre Noget for Zions Opbyggelse, fuldt op af Arbeide.

Deres saavel som de øvrige Ældsters Familier befinde sig vel, saavidt jeg veed, hvilket er Tilfælde med hele Folket.

Bedende for Deres, Deres Medarbeideres, de Helliges og de Oprigtiges Vel, saavel i Deres Arbeidsmark som i den ganske Verden, undertegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet **Brigham Young.**

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Nogle Vink til Præstedømmet.

Der er Intet af større Interesse for de sande Hellige end Guds Riges Anliggender og dets Fremgang paa Jorden, og de ere derfor i Almindelighed rede til aldeles at offre sig til Herrens Tjeneste med alle de Evner, hvormed deres himmelske Fader har begavet dem. Nogle ansee intet Arbeide for svært, ingen Modstand for haard, ingen Møie for stor til med Glæde at ville underkaste sig det Alt, for at kunne bringe det evige Evangelium til Menneskenes Kundskab, paa det at de maae komme til Bevidsthed om Nødvendigheden af at annamme og efterleve det, for at kunne deelagtiggjøres i dets Velsignelser.

Siden Jesu Christi Kirkes Oprettelse paa Jorden i denne Uddeling ere mange Ældster udgaaede med Saliggjørelsens Budskab til Menneskene med en Iver og Udholdenhed, som er i Sandhed et Særkjende paa Herrens Tjenere, og deres Arbeide har baaret rigelig Frugt. Dette Værk er begrundet i Guds Kjærlighed til den dybt sunkne Menneskeslægt og hans Tjenere have været inspirerede med de samme varme Følelser for deres Brødres evige Vel, og deres stadige Bestræbelser have været, at bibringe dem det himmelske Lys, hvorved de kunne skue deres Veies Vildfarelse og blive meddeelagtige i Saliggjørelsens Plan.

Det er et ophøiet saavel som et ansvarsfuldt Kald at være en Herrens Tjener. For at ære sit Kald udfordres en sagtmodig og mild Aand i Forening med den Viisdom, der udstrømmer fra den Almægtige, og dersom I, mine Medarbeidere i Præstedømmet, lytte til dens Indskydelser, ville I ei udsættes for at fare vild, ved — som nogle Ældster have gjort sig skyldige i — at prædike formeget om Secternes Vildfarelse, Babylons Fordærvelse, de Geistliges Vindesyge, osv. Ved en saadan Fremgangsmaade kunne I ikke vinde Eders Omgivelsers Kjærlighed, men hellere drive dem bort fra Sandheden og maaskee paadrage Eder og de Hellige Forfølgelse. I ere udsendte for at forkynde Jesu Christi Evangelium og administrere dets Ordinantser for Enhver, der adlyder. Naar I iagttage dette, da først opfylde I Hensigten med Eders Udsendelse. Dersom I ere besjælede af Guds Aand og dens Indflydelse ledsager Eders Ord, da vil Eders Prædiken først have sin tilsigtede Virkning og bringe Eders Tilhørere til Sandheds Erkjendelse, hvorved de selv kunne see deres Vildfarelser. I ere Vidner om Sandheden, og Forkastelsen af Eders Vidnesbyrd er, hvad som vil bringe Fordømmelse over Jorden. Hvor stort et Ansvar paahviler derfor ikke dem, paa hvem Præstedømmet er lagt! De samme Egenskaber, som vor himmelske Fader besidder til Fuldkommenhed, skulde de søge at tilegne sig den størst mulige Deel af, saa de kunde optræde som Fædre for Folket og vinde deres Medmenneskers Tillid og Kjærlighed. Værer overbærende med deres Feil, og haver Medynk med dem i den sunkne Tilstand, hvori de befinde sig. Ihukommer Guds daglige Langmodighed med Nationerne, uagtet de ere langt afvegne fra ham, tillukke deres

Øren for hans aabenbarede Ord og bespotte hans hellige Navn. Seer til, hvorledes han lader sin Sol opgaae over Gode og Onde, lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige og velsigner deres Arbeide, saa de bestandig faae det Nødvendige til Livets Ophold. Var det ikke for hans Barmhjertighed og Naade, vilde han vistnok for længe siden have bortfeiet de Ugudelige af Jordens Overflade. Glemmer derfor ikke, at Eders Mission er at bringe Liv og Frelse til Adams faldne Slægt, og stræber af al Magt at opløfte Menneskene af det dybe, mørke Svælg, hvori Synden har styrtet dem, og bringer dem tilbage til deres og Eders Fader, som med aabne Arme vil modtage enhver angrende og omvendt Synder.

Vi ville til Slutning gjøre Brødrene i Præstedømmet opmærksomme paa, at det er høist nødvendigt, naar de forrette Evangeliets Ordinantser, at de ere forsigtige i deres Udtryk, saa at, naar I f. Ex. lægge Hænder paa Nogen for at bekræfte ham som Medlem af Kirken, eller ordinerer Nogen til Præstedømmet, eller velsigner en Syg, I da virkelig udføre, hvad I tilsigte. Saaledes er Udtrykket: vi lægge vore Hænder paa dit Hoved, „for at" ordinere Dig, eller „for at" bekræfte Dig, ikke eensbetydende med: „vi ordinere" Dig til Ældste, eller „vi bekræfte" Dig som Medlem af Kirken. Væier derfor omhyggelige i Valget af Edes Ord i Forvaltningen af Ordinantserne, at de kunne være anerkjendte af vor Fader i Himlene og til Velsignelse for de Paagjeldende.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præstedømmet, dets Beskaffenhed, Magt, Tjeneste og Myndighed.

Om begge Præstedømmer.

(Fortsat fra Pag. 11.)

Pearl of great Price. (Side 2.) „Denne (den Hellig-Aand) bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen fra nu af og for evig, og Du (Adam) er efter hans Orden, som er uden Dages Begyndelse og Aars Ende evindeligen. See, Du er Eet i mig, en Søn af Gud, og paa denne Maade kunne Alle blive mine Sønner."

(Side 19.) „I Chaldæernes Land, i min Faders Hjem, indsaae jeg, Abraham, at det var nødvendigt for mig at erholde et andet Hjem, og da jeg fandt, at der var større Lyksalighed, Fred og Hvile for mig, søgte jeg om mine Forfædres Velsignelser, samt den Myndighed, hvortil jeg skulde ordineres, for at kunne forvalte samme; thi da jeg altid havde vandret i Retfærdighed og tillige ønskede at komme i Besiddelse af større Kundskab og større Retfærdighed, og at blive en Fader til mange Nationer, en Fredsfyrste; og da jeg ønskede at erholde Lærdom, og at holde Guds Bud, blev jeg en retmæssig Arving, en Overpræst, med mine Forfædres Myndighed. Den blev bekræftet paa mig af Fædrene, thi den kom ned fra Fædrene ligefra Tidens Begyndelse eller før denne

Jords Dannelse og til nærværende Tid, og denne Myndighed, den Førstefødtes Myndighed, besegledes paa det første Menneske, Adam, vor første Fader, og kom gjenem Fædrene til mig."

(Side 20.) „See, jeg vil føre Dig ved min Haand, og jeg vil lægge mit Navn paa Dig, nemlig din Faders Præstedømme; og min Kraft skal hvile over Dig, og som det var med Noah, saa skal det være med Dig, at formedelst din Tjeneste skal mit Navn blive kjendt paa Jorden evindeligen, thi jeg er din Gud."

(Side 22.) „Mit Navn er Jehovah, og jeg kjender Enden fra Begyndelsen; derfor skal min Haand være over Dig, og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig over al Maade og gjøre dit Navn stort blandt alle Nationer; Du skal være en Velsignelse for din Sæd efter Dig, og i sine Hænder skulle de frembære dette Embede og Præstedømme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem i dit Navn, thi saa Mange, som ville annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn (Abrahams Børn), og skulle regnes som din Sæd, og skulle opstaae og velsigne Dig som deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig, og i Dig, det er: i dit Præstedømme, og i din Sæd, som er dit Præstedømme (thi jeg giver Dig den Forjættelse, at denne Rettighed skal vedblive i Dig og din Sæd efter Dig, det vil sige din virkelige Sæd eller din legemlige Sæd), skulle alle Jordens Slægter velsignes; ja med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Saliggjørelsens Velsignelser, ja det evige Livs."

(Side 24.) „Herren havde viist mig (Abraham) alle Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Disse vil jeg gjøre til Fyrster;" thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae de vare gode; og han sagde til mig: „Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født." (Abrahams Bog.)

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 5te October 1840.) „Præstedømmet existerede før Jordens Dannelse, før Morgenstjernerne sang tilsammen og Guds Børn jublede af Glæde, og er det høieste og helligste Præstedømme og er efter Guds Søns Orden. Alle andre Præstedømmer ere kun Dele og Forgreninger af dette, og de styres, ledes og ordnes af samme. Det er den Kanal, hvorigjennem den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse, og ved det har han vedblevet at aabenbare sig til Menneskenes Børn i vore Dage, og ved det vil han kundgjøre sine Hensigter til Tidens Ende. — — — Dette er altsaa Beskaffenheden af Præstedømmet: Enhver har Præsidium over sin Uddeling, og Een holder Præsidiet over alle, nemlig Adam, som modtog sin Magt og Myndighed fra Herren. — — — Forvandlingen eller Overgangen fra Dødelighed til Udødelighed er en Kraft, som tilhører Præstedømmet. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedømmets Nøgler og Kræfter, som have været skjulte fra Verdens Grundlæggelse. — — — Offringerne, saavel som alle andre Ordinantser, henhørende til Præstedømmet, skulle, naar Herrens Tempel bliver opført og Levi Sønner rensede, fuldstændig gjenoprettes og blive forvaltede med alle til samme hørende Kræfter og Velsignelser. Dette var, og dette vil blive Tilfælde, naar det melchisedekske Præstedømmes Kræfter tilstrækkeligt blive aabenbarede, thi hvorledes kan alle Tings Gjenoprettelse, omtalt af Propheterne, ellers finde Sted? Men det maa ei forstaaes saaledes, at

Moseloven atter skal træde i Kraft med alle dens Skikke og Ceremonier, thi dette have Propheterne aldrig omtalt; men det, som existerede før Mose Dage, nemlig Offringer, vil blive fortsat." (See „Skand. Stjerne" 4de Aarg. Side 193).

Før Loven kaldtes Præsterne undertiden Guds Sønner. See 1 Moseb. 6, 2. Job 1, 6; 2, 1. Ps. 82, 6. Joh. 10, 35.

Før Gud gav det mindre Præstedømme til Levi Stamme, vare de Førstefødte af Israels Huus helligede til denne Tjeneste. See 4 Moseb. 12, 41. 45; 8, 16; 18, 15; 2 Moseb. 13, 2. 12; 34, 19.

Seere omtales. 1 Sam. 9, 9. 11. 18. 19. „Kommer og lader os gaae til Seeren; thi den, som nu kaldes Prophet, kaldtes fordum Seer. — — — Kjære, kundgjør mig, hvor er Seerens Huus? Da sagde Samuel: Jeg er Seeren."

1 Krøn. 21, 9: Gad var Davids Seer. 25, 5: Heman, Kongens Seer. 2 Krøn. 9, 29: Jeddo den Seer. 16, 7: Hanani den Seer. 29, 30: Asaph den Seer. Es. 29, 10: „Han haver skjult Propheterne og Seerne."

Det har undertiden hændt, at Nogle have benegtet, at Andre end Aarons Huus havde Præstedømmet. Vi ville derfor her anføre Navnene paa nogle Faa, som havde denne Myndighed, men som hverken vare af Aarons Huus eller Levi Stamme.

1 Moseb. 4, 4: Abel offrede til Herren. 2 Petr. 2, 5: Noah var en Retfærdigheds Prædiker. 1 Moseb. 20, 7: Abraham var en Prophet. Heb. 7, 14: Jesus var af Judæ Stamme; ligeledes hans Fader David. 1 Kong. 17, 1: Elias var en Thisbiter. 1 Moseb. 5, 22: Enoch vandrede med Gud. Rom. 11, 1: Paulus var af Benjamins Stamme. Dan. 1, 6: Daniel var af Judæ Stamme. 2 Moseb. 28, 1: Jethro var Præst i Midian. Dan. 1, 6: Asaria var af Judæ Stamme. 1 Sam. 1 Cap.: Elkana og Samuel vare Ephraimiter. 4 Moseb. 13, 8. 16: Josva var Ephraimit. Dan. 6, 15: Gideon var af Manasse Stamme.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Febr. 1839. (Fortsat fra Side 16.)

5) „At det anbefales alle Quincys Borgere, at de i deres Omgang med de Fremmede til enhver Tid iagttage en anstændig og sømmelig Opførsel og fornemmelig ere forsigtige i al deres Tale, at de ikke udlade sig med Noget, der kan saare deres Følelser eller paa nogen Maade krænke dem, som ifølge alle Menneskelighedens Love ere berettigede til vor Sympathi og Beklagelse.

Hvilke Forslag ere vedtagne af samtlige Committeens Medlemmer.

J. W. Whitney,
Ordfører.

„Quincy, den 27de Febr. 1839."

A.

„Dette, mine Herrer, er en kort Beretning om de Gjenvordigheder og Lidelser, vi have været hjemfaldne til, som Følge

af de Forfølgelser, vi gjentagende have maattet udstaae; og da Gouverneurens Udryddelsesordre ikke blev tilbagekaldt, vare vi som et Folk nødte til at forlade Staten og følgelig vore Eiendomme, vort Korn, vor Mais, osv., som vi havde høstet og henlagt for vore Familier, og ligeledes vort Foder, som vi havde samlet til Hestene og Qvæget, det vil sige, saamange af dem, som blev levnet os efter Ødelæggelsesværket i Davies og Caldwell. Da vore Sødskende nødtes til at forlade Staten, og da Quincys Borgere have lagt en saa menneskekjærlig og hjælpsom Aand for Dagen, have mange af vore Brødre med Glæde søgt et Tilflugtssted her, for at undgaae sine Forfølgere.

„Vi kunne ei Andet end udtrykke vor Taknemmelighed mod denne Stads Beboere for den Venlighed, hvormed de have modtoget os, og for den hjælpsomme, gavmilde Haand, de have rakt et fattigt, undertrykt, berøvet og forfulgt Folk, og da I, mine Herrer af det demokratiske Selskab, have interesseret Eder for vort Vel, og have ønsket Oplysning om vor sande Forfatning og hvad der for Nærværende vilde være til størst Gavn for os, samt hvad der foranledigede de stedfundne Udeståaelser, have vi troet, at vedlagte Documenter (vor Memorial, Gouverneurens Udryddelsesordre og General Clarks Tale) ville give Eder den sikkreste Oplysning om Aarsagen til vore Gjenvordigheder, som vi ere i Besiddelse af.

„Om vi skulde sige, hvad vi for Nærværende trænge meest til, vilde det være os aldeles umuligt, thi man har frarøvet os vor Hvede, vor Mais, vort Qvæg, vore Heste, Sviin, Klæder, Huse, Hjem, kort sagt Alt, hvad som kunde gjøre Livet behageligt. Vi kunne aldeles ikke vente at blive satte i den Stilling, hvori vi engang befandt os, ei heller ere vi selv istand til at afhjælpe de mange Savn, som vore stakkels Sødskende, der daglig ankomme hertil, lide under, som Følge af at saavel deres som vor Formue befinder sig i en ubarmhjertig Pøbels Hænder.

„Det er os umuligt at opgive Tallet paa Enkerne og dem, der ere aldeles blottede, da der daglig strømme saamange hertil; dog troe vi efter Forespørgsel at kunne opgive tyve; desuden have vi mange arbeidsdygtige Mænd, som baade kunne og ville tage fat paa hvadsomhelst, men som paa Grund af Omstændighederne ere ude af Stand til at afhjælpe deres og deres Familiers Fornødenheder.

„Vi ville ikke foreslaae Eder, Gentlemen, hvad I bør gjøre, men overlade det til Eders Indsigt og Ædelmodighed. Hvad vi imidlertid selv ansee for bedst skikket til at befordre vort Vel er, om I kunde skaffe os Arbeide, leie os Avlsgaarde og forunde os den samme Rettighed og Beskyttelse som andre Borgere, hvorved vi kunde løses fra vort Afhængighedsforhold, befries fra Armodens Jernhaand, hæves til Selvstændighed og forvinde Forfølgelsens, Despotismens og Tyranniets sørgelige Virkninger.

„Skrevet paa en af de Sidste-Dages Hellige nedsat Committees Vegne.

E. Higbee,
Ordfører.
J. P. Green,
Skriver.

„Til Quincys demokratiske Selskab."

Mr. Rigdon talte derpaa om de Gjenvordigheder, Mormonerne havde lidt, som Følge af Intolerence hos endeel af Missouris Befolkning, og om deres nuværende sørgelige Forfatning.

Paa Forslag af Mr. Bushnell blev Rapporten og Resolutionerne lagte tilside, indtil i Morgen Aften, hvorpaa Forsamlingen hævedes til næste Dags Aften Kl. 7 paa samme Sted, ligeledes ifølge Forslag af Mr. Bushnell.

Stephen Markham forlod Far West paa sin Reise til Illinois, for at udføre det ham den 21de dennes paalagte Hverv.

Torsdag Aften den 28de fortsattes Mødet efter Bestemmelse og kaldtes til Orden af Ordføreren.

Ifølge Forslag af Mr. Morris valgtes en Committee, bestaaende af tre Medlemmer, til at foranstalte en Indsamling. DHrr. J. T. Holmes, Whitney og Morris bleve valgte, hvilke i Alt indsamlede 48 Dollars og 25 Cents. Paa Forslag blev denne Sum overleveret til Mormon-Committeen. Ifølge Forslag af Mr. Holmes blev en Committee, bestaaende af dHrr. S. Holmes, Bushnell og Morris bestikket til at udfærdige Subscriptionslister og sætte samme i Circulation, blandt Befolkningen, for at faae en Indsamling af Klæder og Fødemidler bragt istand. Senere blev Committeens Tal forøget til ni.

Ifølge Forslag af J. T. Holmes blev J. D. Morgan bestikket til at optage en Indsamling hos „Quincys Graae" (Soldaterne), hvorved der indkom tyve Dollars.

Følgende Resolutioner bleve derefter fremlagte af J. T. Holmes:

1) At vi respectere Samvittighedsfriheden som naturlig og ukrænkelig og paa det helligste tilsikkret Enhver af vort frie Lands Constitution.

2) At vi betragte enhver Pøbels Handlinger som aabenbare Brud paa Loven, og Enhver, der deeltager i en Pøbels Excesser, er ansvarlig for Guds og Menneskenes Love for enhver Voldshandling, udøvet mod en Borgers Liv, Gods, eller Rettigheder.

3) At Beboerne af de vestlige Strøg af Staten Missouri have ved deres seneste Forfølgelser mod Mormonerne krænket Samvittighedens hellige Rettigheder og enhver af Retfærdighedens og Menneskelighedens Love.

4) At Gouverneuren i Missouri ved at negte nævnte Folk Beskyttelse, da de trængtes af Pøbelen, og derimod udsendt en Afdeling principløse Soldater med Ordre til at udrydde dem, har sat en uudslettelig Plet paa den Stat, han præsiderer over.

Disse Resolutioner bleve understøttede med Begeistring af dHrr. Holmes, Morris og Whitney.

Paa Forslag bleve Resolutionerne vedtagne, hvorefter Mødet hævedes.

Samuel Leach,
Ordfører.
J. D. Morgan,
Skriver.

„Quincy, Illinois, den 5te
Marts 1839.

„Til Joseph Smith, jun., og de øvrige Fanger i Liberty Fængsel i Missouri.

„Elskelige Brødre! Da jeg har Leilighed til at sende nogle Ord directe til Eder ved Br. Rogers, vil jeg ikke lade den ubenyttet.

„Præsident Rigdon, Dommer Higbee, Israel Barlow og jeg besøgte Dr. Galland for en otte Dages Tid siden. Brødrene Rigdon, Higbee og jeg ere af den Mening, at det ikke er raadeligt at afslutte nogen Handel med Doctoren for Nærværende; senere vil det maaskee være gavnligt.

„Befolkningen her har modtaget os meget gjestfrit, og ved de foranstaltede Sammenskud er der indkommen henved 100 Dollars, foruden andre Nødvendighedsartikler, til Lindring af vort Folks Lidelser. Broder Josephs Hustru boer hos Dommer Cleveland's; jeg har ikke seet hende, men jeg sendte Underretning til hende om denne Leilighed at tilskrive ham. Broder Hyrums Hustru boer ikke langt fra mig; jeg har besøgt hende flere Gange; hendes Helbred var meget daarlig, da hun kom hertil, men hun er nu i stadig Bedring; hun er ligeledes bleven underrettet

om denne Leilighed. Jeg saae Søster Wright kort efter hendes Ankomst hertil; Alt er vel; jeg erfarer, hun er flyttet et Par Mile bort med sin Fader og John Higbee, som drive Fiskeri i dette Foraar. Søster McRae er her; hun boer hos Br. Henderson og er rask; jeg troer, at ogsaa hun er vidende om denne Leilighed. Br Baldwins Familie har jeg ikke seet og veed ikke, om den er kommen hertil endnu eller ikke; den er maaskee paa den anden Side af Floden, som i de sidste Dage har været fuld af Driviis, saa der har ingen Overfart fundet Sted. Veiret er nu roligere, og Overfarten vil snart atter begynde.

„Denne By er næsten fuld af vore Folk, uagtet de sprede sig saa hurtig som mulig. I Morgen agter jeg at reise til Pittsfield i Pike Conuty, Illinois, omtrent fyrretyve (engl.) Mile Sydost for dette Sted. Br. George W. Robinson fortalte i Morges, at han og hans Svigerfader, Dommer Higbee, havde isinde at begive sig til en Farm (Avlsgaard), omtrent tyve Mile Nordost herfra. Nogle af Formændene for vor Modtagelse have tilbudt vore Folk at nedsætte sig her og i Omegnen, og Mange ville udentvivl modtage Tilbudet.

„Jeg haaber, Brødre, at I taalmodigt bære Eders Prøvelse; Herren vil befrie Eder i sin beleilige Tid.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Dampskibet „Colonist," som forlod Kjøbenhavn den 13de September, forliste totalt i Nordsøen den 16de s. M. Endeel af Passagererne bleve reddede af en forbiseilende Brig; men 6 Passagerer og de fleste af Mandskabet omkom.

Den 27de Septbr. skete et Sammenstød i Nordsøen af det engelske Dampskib „Neva" og det danske „L. N. Hvidt," hvorved førstnævnte Fartøi strax sank, medens Besætningen blev reddet ombord paa „L. N. Hvidt," der efter at have kastet circa 500 Tdr. Korn overbord, kom paa ret Kjøl igjen, uagtet det var sunket med hele Forenden, og retournerede til Kjøbenhavn.

Vi have atter, hedder det under 4de October fra Frederikshavn i Byens Avis, at meddele den sørgelige Efterretning, at et Dampskib er gaaet under. Dampskibet „St. Olaf," der farer mellem Hamborg og Christiania, er nemlig den 1ste dennes forliist under Norges Kyst. Besætningen blev heldigviis reddet, men Ladningen, der var værdifuld og bestod af Stykgods, som efter Sigende ikke var forsikkret, er formodentlig tabt.

Kjæmpedampskibet „Great Eastern" har ligeledes været i Havsnød. Det afseilede fra Liverpool den 10de September med omtrent 400 Passagerer, deriblandt usædvanlig mange Damer og Børn; med Mandskabet udgjorde de ombordværende Menneskers Antal omtrent 800. En Orkan sprang op, der hævede Bølgerne til en forfærdelig Høide, hvilke slyngede den uhyre Kolos som en Bold. Begge Hjulene sønderbrødes med et skrækkeligt Brag, Roerhovedet blev brukket af, hvorved Roret svingede rundt om sine Løkker og begyndte at hugge mod Skruen, saa ogsaa denne

blev ubrugelig. Skibet var nu aldeles ude af Stand til at manoeuvreres og fuldkommen priisgiven til Bølgernes og Stormens Magt; Alting sønderslogges i Kahytterne og svømmede om mellem hverandre i de prægtige Salonner, og Forvirringen naaede sit Høidepunkt, da Kostalden med to Køer løsreves og styrtede midt ned i Damekahytten. Nødsignal heistes, og endelig kom en lille Brig tilsyne, som man bønfaldt om at holde sig i Nærheden, indtil Stormen havde lagt sig. Ved et midlertidigt Styreapparat fik man Skibet vendt og kom tilbage til Queenstown i Irland.

Den engelske Marine er bleven forøget med et nyt Krigsskib af ny Construction, nemlig Pantserfregatten „Warrior." Vi ville gjøre et kort Uddrag af „Times's" Anmeldelse af samme: „The Warrior" er af Navn en 36 Kanons Fregat. Under vor sidste Krig vilde et saadant Skib have været af mindre end 1000 Tons Drægtighed og vilde fra sin Bredside maaskee have udslynget mellem 300 og 400 Pund Jern. Efter det almindelige Overslag vilde den have kostet omtrent 36,000 Lst. og vilde da være bleven anseet som et kraftigt og dygtigt Skib. „The Warrior" er af 6,000 Tons Drægtighed; den vil fra sin Bredside udslynge omtrent 1,400 Pund Jern, og vi frygte for, at den idetmindste har kostet 360,000 Lst. Den er en halv Gang større end det største Skib i Flaaden, og den vilde skyde det største Skib i Flaaden sønder og sammen. Om dens Dampkraft ville vi ikke tale, da vi i vor gamle Flaade ikke have noget saadant Moment at sammenligne den med, ei heller om dens Pantserplader, thi dette er en Fremtoning af endnu større Nyhed. Ei heller ville vi udbrede os over den ødelæggende Magt, som den besidder i Armstrongkanoner og antændende Projectiler. Alt, hvad vi ønske at vise, er, at vor nye 36 Kanons Fregat er over en halv Gang større end „Hertugen af Wellington," og at enhver af dens Kanoner er af over fem Gange saa stort Caliber som de, hvormed Tredækkerne kjæmpede i gamle Dage. Alt dette er imidlertid ikke det meest Forbausende ved Sagen. Dersom „the Warrior" blot var et flydende Batteri, bestemt til at beskytte en Havn, da kunde vi uden synderlig Forbauselse beundre dens uhyre Soliditet og dens ugjennemtrængelige Sider. Men det Beundringsværdige ved Sagen er, at et Skib med Spanter saa tykke som Murene i et gammelt Fangetaarn, og som er beklædt med tunge Pantserplader af massivt Jern, viser sig saa livligt og let svømmende som den letteste Yacht, der nogensinde flød paa Vandet. Det synes i Sandhed, som om ikke engang den hurtigste af vore Avisodampere, skjøndt disse dog udtrykkelig ere byggede til Hurtigeilads, vil overtræffe denne ugjennemtrængelige Fregat i Hurtighed. Den kan kløve Bølgerne med en Fart af 16 engl. Mile i Timen, og den kan manoeuvreres med ligesaa stor Lethed som en Themsedampbaad. Den har allerede en Staldbroder i „the black Prince," som vil blive efterfulgt af „Defence" og „Resistance." Fem Linieskibe, som staae i Spanter, ere ifærd med at blive forlængede og forstørrede, for at sætte dem istand til at blive af den nyere Slags Fregatter, og de skulle derefter bepantsres med Jernplader. Med disse ville vi altsaa have ni Jernpantserfartøier af forskjellige Klasser, og der er givet Ordre til at bygge fire andre efter „the Warriors" Model med nogle faa Forandringer."

Det franske Blad „Constitutionel" betegner Tilstanden i Genf som slet. Det siger, at Politiet ikke mere er istand til at gjøre Modstand mod de onde Lidenskaber. Den personlige Sikkerhed er truet. For 5 Francs kan man skaffe en politisk Modstander afveien. Flere Personer, blandt Andre en fransk Ingenieur, ere fundne

druknede i Rhonefloden og Genfersøen. Alle Interesser ere truede; 7,000 Arbeidere ere uden Beskjæftigelse.

Stor Nød og Arbeidsløshed hersker i de franske Fabrikdistricter. Alene i Lyon, en Stad paa 260,000 Indb., gaae 40,000 Arbeidere uden Beskjæftigelse.

En stor Jernbaneulykke er den 26de September hændet i Frankrig paa det Sted, hvor Banen fra Paris til Soissons skjærer Nordbanen. Toget fra Amiens foer ind i det Tog, der gik fra Paris til Damartin, rev det midt over og knuste fem Vogne, hvoraf den ene var fuld af Passagerer. Fem af disse dræbtes paa Stedet, tre bleve dødelig saarede, fire fik Contusioner.

Medens Nød og Elendighed hersker i Europa paa alle Kanter, medens Silkevævene i Lyon og Uhrmagerværkstederne i Genf staae stille, medens Folket sulter ihjel i det velsignede Italien, medens Brødmangelen i Paris indgyder selve Keiserens Regjering alvorlige Bekymringer, medens Liverpools Bomuldslager formindskes Dag for Dag, og de engelske Fabriker tvinges til at indskrænke deres Virksomhed til en Trediedeel af den tidligere — under al denne Ulykke er det noget bittert Tilfredsstillende at see, at ogsaa andre Punkter af Kloden har deres Andeel at bære. I de Nordamerikanske Fristater hersker Krigen, paa hvilken det ikke er muligt at øine nogen Udgang, i Mexico hersker en fuldstændig Lovløshed, for hvilken forhaabentlig de tre europæiske Vestmagters Indskriden snart vil sætte en Grændse, Afghanistan i Asien hærges af Cholera, og Ostindien maa foruden den rædsomme Hungersnød, der endnu ikke er ophørt, trækkes med ødelæggende Haglveir og med Jordskjælv, som først i September have tilintetgjort en Deel af den hellige Stad Benares og begravet flere Hundrede Mennesker under Ruinerne.

Amerika: New York den 25de Septbr. De sydlige Tropper marschere mod St. Joseph i Missouri. Det hedder, at der forberedes en Soexpedition mod Galveston og New Orleans. Der har atter staaet et stort Slag, nemlig ved Lexington i Missouri, hvor de Sydlige mistede 1000 Mand, de Nordlige 800.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.